

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 287/2026
18.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Бокшан, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 5К.289/24 од 22.07.2024. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 36/25 од 02.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 18.03.2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Бокшан, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 5К.289/24 од 22.07.2024. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 36/25 од 02.04.2025. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву 5К.289/24 од 22.07.2024. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци са роком проверавања од 2 (две) године од дана правноснажности пресуде. Оштећени ББ је за остваривање имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Истом пресудом окривљени је обавезан да исплати Основном јавном тужилаштву у Смедереву на име трошкова кривичног поступка износ од 253.372,00 динара, те да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Према окривљеном је укинута мера забране напуштања стана у ..., улица ..., уз примену мере електронског надзора која му је одређена решењем Основног суда у Смедереву Кв.бр.306/24 од 21.06.2024. године.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 36/25 од 02.04.2025. године делимично је усвојена жалба јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Смедереву, па је преиначена пресуда Основног суда у Смедереву 5К.289/24 од 22.07.2024. године у погледу одлуке о кривичној санкцији и то тако што је Виши суд у Смедереву окривљеног АА осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору и по решењу о забрани напуштања стана у периоду од 02.05.2024. године до 22.07.2024. године, те је одредио да ће се наведена казна извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује у ... у улици ..., уз примену електронског надзора, с тим што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању од преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора, док је жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Бокшана одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Ђорђе Бокшан, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд уважи поднети захтев, те да преиначи пресуду Основног суда у Смедереву 5К.289/24 од 22.07.2024. године тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе и одредити да трошкови одбране падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да дело за које је окривљени правноснажно оглашен кривим није кривично дело, будући да у радњама окривљеног описаним у изреци правноснажне првостепене пресуде нису остварени објективни елементи бића кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ и то последица овог кривичног дела која се огледа у значајнијем угрожавању спокојства грађана или у тежем ремећењу јавног реда и мира, већ евентуално само елементи прекршаја из члана 9. Закона о јавном реду и миру.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Исти наводи захтева били су истакнути у жалби браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Бокшан, те су били предмет разматрања Вишег суда у Смедереву који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалбама изјављеним против првостепене пресуде Основног суда у Смедереву 5К.289/24 од 22.07.2024. године. Виши суд у Смедереву као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 4 другостепене пресуде Кж1 36/25 од 02.04.2025. године изнео разлоге, а које Врховни суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да је изрека првостепене пресуде неразумљива у погледу наступања последице предметног кривичног дела као објективног услова инкриминације, а који наводи браниоца би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Поред тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи и да нижестепени судови нису у образложењима побијаних пресуда дали разлоге на који начин су утврдили да је окривљени својим радњама проузроковао наступање обе алтернативно одређене последице предметног кривичног дела у виду „значајнијег угрожавања спокојства грађана“ и „тежег ремећења јавног реда и мира“, те да суд није дао јасне разлоге у чему се конкретно огледа наступање сваке од ове две последице појединачно, а такође није дао ни јасне разлоге због чега је радње окривљеног квалификовао као кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. КЗ, а не евентуално као кривично дело лака телесна повреда из члана 122. КЗ за које се гони по приватној тужби, а који наводи браниоца окривљеног би по налажењу овога суда представљали битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Осим тога, бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче и да је чињенично стање непотпуно и неправилно утврђено, будући да је суд прихватио исказе сведока ВВ, ГГ и ДД само у одређеним сегментима, не ценећи целокупне њихове исказе, уз давање при томе од стране браниоца сопствене оцене изведених доказа и сопствених чињеничних закључака који су потпуно другачији од оних датих у побијаним правноснажним пресудама, те истицање да из свих изведених доказа произилази да у конкретном случају није дошло ни до значајнијег угрожавања спокојства грађана, нити до тежег ремећења јавног реда и мира, а који наводи браниоца по налажењу овога суда представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Имајући у виду да повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и члана 440. ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Ђорђа Бокшан, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић